XI
15

1978

ERDŐMÉRNÖKI ÉS FAIPARI EGYETEM
157
Központi Könyvtára
Sopron

KAPOCS

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA

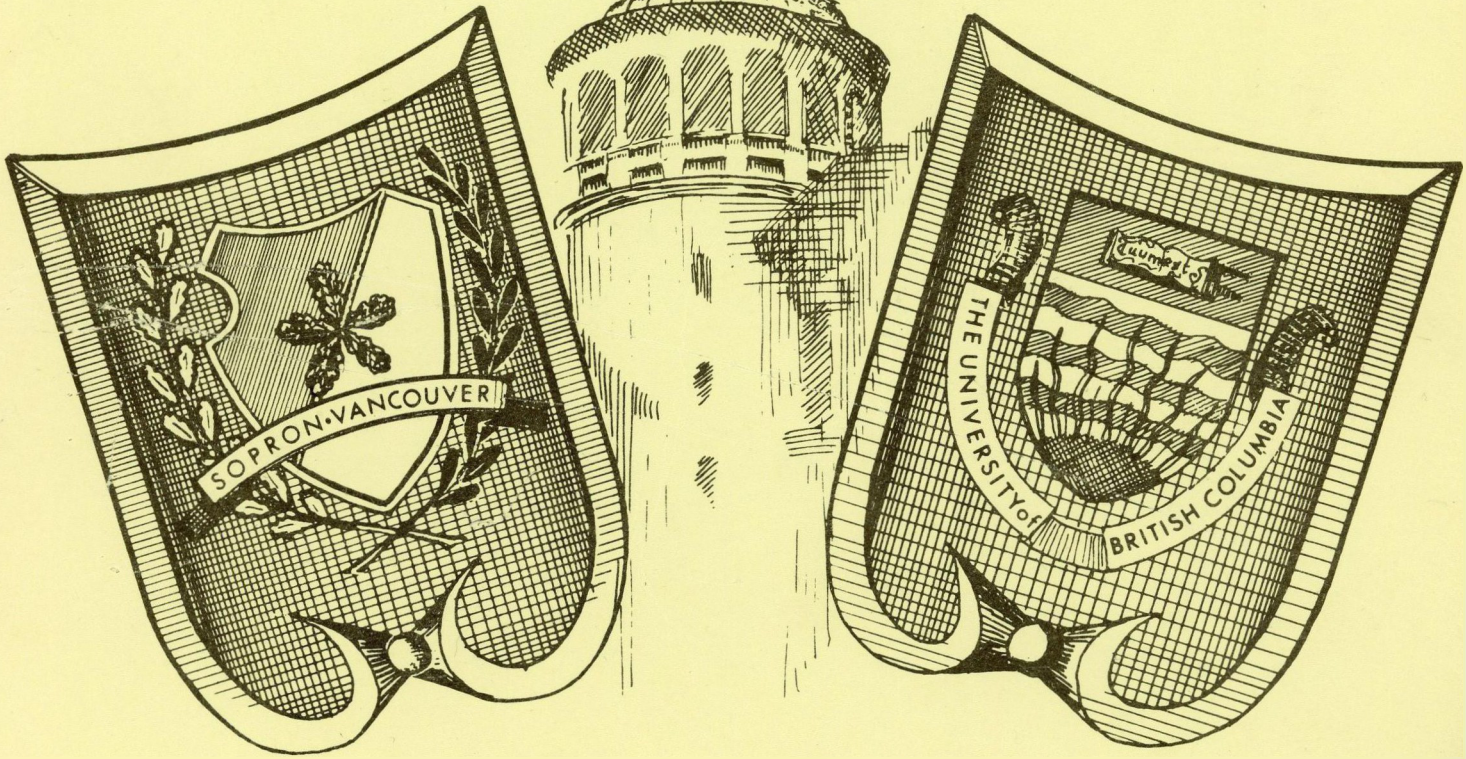

10/11
2

A MI NÓTÁINK

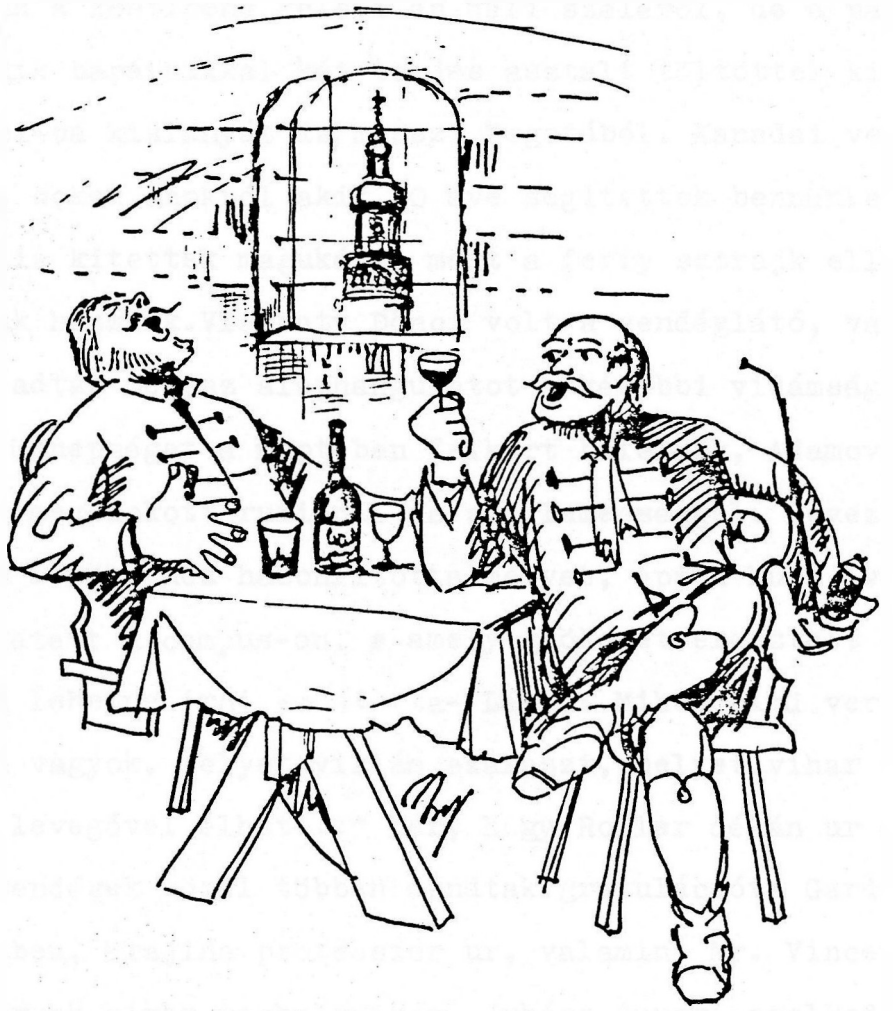

Soproni Öregdiákok Vancouveri Kiadása

1977 (1978)

Az uj Nótáskönyvünk még kapható az eredeti $ 5.00 áron!! Megrendelhető a Szerkesztőség cimén a "Sopron Alumni" nevére kiállitott pénzes utalvány (Money Order) vagy csekk bekildésével. A PAPOCS pénzén nyomattuk ki a könyvet; aki még nem nótázik könyvünkből, minél előbb rendelje meg magának, vagy ajándékba másnak, mielőtt elfogy a rendelkezésünkre álló 100 darab!

2o év után!

Hosszú előkészités előzte meg az 1977-es, jubileumi bálunkat és ezért (vagy ennek ellenére) nagyon jól sikerült. Háromszáznál többen gyültünk összse, néhányan a kontinens keleti és déli széléről, de a pálmát Szablyáék vitték el, kik barátaikkal két teljes asztalt töltöttek ki és velük hozták Székessy Laci-bá kislányát is, messzi Bogotából. Kanadai vendégek is szépszámmal akadtak, sokan azokból akik 20 éve segitettek bennünket megtelepedni. A viktóriaiak is kitettek magukért, mert a ferry sztrajk ellenére is, valahogy csak átusztak hozzánk. Vlaszaty Dönci volt a vendéglátó, vacsorája pompás magyaros izei adták meg az alaphangulatot a későbbi vidámsághoz.

A rövid ünnepséget a röptében felkért bálelnök, Adamovich Laci-bá, vezette a tőle megszokott rutinnal és szellemességgel. Bevezetőjében csoportunkat ahhoz a tölgyhöz hasonlitotta melyet, éppen husz éve Allen és Roller dékán ur ültetett a campus-on, s amely gyökeret eresztett és dus koronát növesztett. Rá lehetne irni -mondotta- Lévai: Mikes cimü verséből a sorokat: "Magányos fa vagyok, melyet villám szakaszt, melyet vihar tördel, de legalább szabad levegővel élhet..." Kár, hogy Roller dékán ur nem lehetett közöttünk. A vendégek közül többen mondtak gratulációt: Gardner dékán ur az egyetem nevében, Krajina professzor ur, valamint Mr. Vincent Forbes, Powell River-i táborunk hires nachalnyikja. Juhász Gyuszi emelkedett szellemü, filozófikus szavai zárták a müsort, hogy helyet adjanak Witt professzor urnak, aki az elegáns Menci-nénivel megnyitotta a táncot. Roptuk is hajnalig, főleg a gyerekeink, mert mi inkább csak az asztalok körül beszélgettünk a hihetetlenül gyorsan elszaladt husz év emlékeiről, amit nem ártana papiron megörökiteni. A megszokott hajnali nótázás sem maradt el, bár nem ment olyan nagyhangon mint a múltban, bosszankodott is Takács Jóska nótabiró. Abban azonban mind egyetértettünk, hogy jövőre, ugyanitt, ekkortájt ismét jövünk vigadni hiszen az lesz a Huszon-egyedik év, ha nem is kerek szám, de nyerő szám! Reméljük, aki nem volt itt, jövőre eljön. Vlaszaty Dönci már előre töri a fejét valami ujjabb, csipős halászlén.

Rendezőség.

Hétszàz éves hüsèg.

"Sopron! Jaj, hányszor hajt a vágy
hozzád! Add nekem ifjuságom
mindent biró akaratát!
A diadal izét kivánom,
amit olykor a dal, ha ád."

Kónya Lajos

Csak mi emberek öregszünk, a kövek örökké élnek, és hirdetik a legendát, melyről könyveket lehetne irni, de el lehet mondani egyetlen szóval: Hüség.

Igy tanultam ezt én is huszonegy évvel ezelőtt a Botanikus kertben, ahol égig érnek a fák, és a földig ér az Isten keze.

Milyen csodálatos, emberi készséggel lerögzithetetlen élmény volt ott járni ismét ezen az ünnepi nyáron, és megemelni lelkemet az Őrtüzek előtt. Mögöttem az öreg dékáni épület most már ötvenhat emlékeivel is meggazdagodva hallgatott. Csak a kövek mesélnek meg a fák. Sok minden változott, de nem változott semmi. Sopron tuléli az időt.

Csak a diákdal mondja, hogy "szép idő volt, jó idő volt, kár, hogy elmult, jaj, de kár...", mert az az idő olyan mint a mag, lehet, hogy százszorosan terem. Mint ez az Akadémia is, mely kétszer menekült százhetven éves fennállása alatt, és három helyen hozott termést: Selmec, Sopron, Vancouver.

A hüség több mint helyhez kötöttség. A hüség a legnagyobb szabadság, amit az ember adhat önmagának. Megszabadit a csábitásoktól, gyengeségeinktől, erőt, reményt és örök életet ád, mert aki egy nemzeti eszméhez köti földi pályafutását, és maradandóan eljegyzi magát annak szolgálatával, az a gondolat diadalmában akkor is győztesen él, mikor teste már rég elporladt a föld alatt.

Mintha átsuhannának a fák között a közeli nagycenki kriptából a legnagyobb magyar szavai:

"Szük kis haza jutott nekem, s alig van néhány fia, aki kivülről vetett volna egy pillantást abba. Ők még nem is tudják, mennyire hátra vannak, mily gyengék, mily müveletlenek...

A jövő nemzedék azonban hadd menjen egy lépéssel közelebb a világossághoz. Ebben akarok én eszköz lenni."

Sopron valóban a legalkalmasabb magyar város, hogy az emigráció mentője legyen, mert cselekvő, alkotó hazaszeretetet kér tőlünk számon. Az Orsolyatér egyik ablakán mintha Gyóni Géza hajolna ki:

"Csak egy éjszakára küldjétek el őket,
Hosszu, csahos nyelvvel hazaszeretőket."

Mikor 1956 november 4.-én a város öregjei azt kérték tőlünk, hogy a történelmi ereklye Sopront ne tegyük ki a szovjet tankok és ágyuk romboló tüzének, több mint 300 diák és professzor fogott vándorbotot a kezébe. Mindig is nyugatra tartottak a soproni céhlegények, hogy a mesterség és a tudomány kincseit megszerezzék, de mindig vissza is tértek vele. A mi hasznunk is haza kell hogy jusson egyszer. Milyen szomoru pillanat volt az, és milyen odaillő az a legelső lejegyzett magyar virágének, melyet éppen egy soproni városi számlakönyv lapjára jegyezve találtak meg:

"Virág tudjad, tőled el kell mennem,
És te éretted kell gyászba öltöznem"

Ezt a virágot ma sem szabad elfelednünk. A ciklámenek még emlékeznek ránk.

De van más emlék is. A régi neves professzorok szobrai között, melyeket most áthelyeztek a főépület mögötti sétány két oldalára, felfedeztem Róth Gyula professzor ur mellszobrát. Alatta működésének időszaka. Először a selmeci évektől egészem 1948-ig majd ismét 1957-58. Ez az árulkodó évszám mutatja, hogy a majdnem professzor és diák nélkül maradt Főiskolára a rendszernek vissza kellett engednie azon kiváló tudósainkat, akiket valaha kitessékelt.

Beszédesek ezek a szobrok, mintha még mindig tanítanának. Mézi, nézi a balek az öreg firmákat, lehunyja a szemét, és hiszi, hogy egyszer Roller Kálmán dékán ur szobra is ott fog állni, mert Sopron tuléli az időt.

Csendes volt az egyetem ezen a nyáron. Csak néhány utóvizsgás lézengett aggódó arccal. Ugy látszik az aggódásnak voltak is indokai, mert a kőhattyum nem találtam tollakat, viszont nagyszerüen restaurálták. Talán az októberi bálra elszáll Wancouverig.

Szépem kiépült az Egyetem Erzsébetkert felőli része. A mi időnkbeli, ugynevezett ujépület, a volt földmérőmérnöki kar már megkopott ugyan, de a régi sportpályák helyén most hatalmas diákszálló és menza emelkedik. Éppen olyan hivogató ételillat szállt ki mint Tamás bácsi idején a Szent Imre téren. Minden megszépült Sopronban. A Lőverekben alig van gondozatlan, elhanyagolt ház, és nagyon sok az uj villa. Egyre feljebb és feljebb kapaszkodnak a fák közé. Hiszen már a Lővér szálló is uj helyen van. A régi szakszervezeti üdülő lett.

A Károly kilátó ma már hatalmas kőtorony. Messze ellátni onnan. Ha pipiskedik az ember, majdnem Vancouverig. Legalább is mi, ugye visszalátunk odáig. Az is igen kedvemre volt, hogy ezt a szép épitményt az utolsó nagy polihisztorunkról, Romwalter professzor urról nevezték el. 1956 tavaszán a sirjánál az egész főiskola egy emberként ereszkedett térdre a miatyánknál. Illő, hogy égremutató tornyot emeltek neki.

Két hazai barátommal kapaszkodtam fel a lépcsőkön. Mikor felértünk, szinte áhitattal bökték meg egymást: Látod, az ott már Ausztria!

Én éppen ellenkező irányba néztem. Azt szerettem volna, ha Selmectől Csikszeredáig elláthatnék, és közben nem találnék határt. Dehát ilyen csodatornyot talán már sohasem épitenek ezen a világon. Pedig ha akadna tizenkét kőmüves, a kövek összeállnának.

Sopron is igy lett város: a fiait adta érte.

1273-ban Sopron a német császár Ottokár kezére került. 1277-ben a magyar király IV László megtorló hadjáratot inditott, és mikor hadai Sopron falai alá értek, Ottokár csak kis létszámu őrséget hagyott a soproni várban, de tuszul a városatyák 16 gyermekét vitte magával Macskakőre. Ennek ellenére a soproniak lekaszabolták a német őrséget, és megnyitották kapuikat a magyar királynak. Igy kapták meg a szabad királyi város cimét.

A tizenhat gyermek véréhez 1921-ben, az ágfalvai csatában két főiskolai diák: Machatsek Gyula és Szecsányi Elemér életáldozata csatlakozott, és az ezt követő december 14.-én megtartott népszavazáson Sopron magyar volta mellett döntött, noha a város lakóinak több mint fele németajku volt. Ekkor került cimerébe a civitas fidelissima, a leghüségesebb polgárság felirás, és amelynek emlékére emeltetett a várostoronyba épitett hüség-kapu.

Talán mi sem bizonyitja jobban Sopron ősi jellegét mint ez a torony. Hiszen épitését még a kelták kezdték meg. Mai látható alapjait a rómaiak rakták. A középső rész a XVI. századból való, mig a barokk felsőrész az 1676-os nagy tüzvész után épült. Órája 1671-ben került fel, és azóta sok rossz és jó időt ütött el, de a város időtlen és örök.

A Hüség-kapun át a Szentháromság térre ér az ember, mert a hüség az Istenhez vezet.

Tökéletes tér.

A városháza és a megyeház, a Gambrinus, a bencés kecsketemplom, a Storno, Lackner és Fabricius házak veszik körül és őrzik a Szentháromság szobrot, melyet Thököly Katalin emeltetett 1695-1701 között.

Az egész öregvár nyitott történelemkönyv. Johannita lovagok forgolódnak nehéz vérteslovaikon, Zsigmond király udvartartása vidul a komor kapuk alatt, a fekete sereg vitézei incselegnek a polgárnőkkel, Vak Bottyán ágyugolyói pukkannak szét a fejünk felett, és a csornai csatának idelátszik a tüze. A rongyos gárda most készül utolsó nagy hőstettére, negyvennégy decemberének bombái még visszhangzanak, és ötvenhat orosz tankjainak moraja dübörög fülünkben. Ezer év öröme és szenvedése, mert a kövek nem felejtenek.

Egyik legöregebb városunk, mégis évről-évre fiatalodik. Az elmult husz év alatt számos épületet állitottak helyre, restaurálták a háboru szörnyü nyomait az épitészeti hagyományok diktálta szerető gondossággal. Különösen az Orsolya tér szépült meg. Olyan mint egy szonett. Zárt, egységes és minden köve rimel. Nem hiába hogy az irodalom városa is Sopron.

Egy Miklós nevü diák 1350 körül már Aristoteles müveit forditja, majd 1450 táján Péter ferences pap Kapisztrán Jánosról ir könyvet. Mindezek még latin nyelvüek voltak, de az idézett virágének már magyar. A város két első protestáns lelkésze Szeremlyéni Mihály és Beythe István is iróember.

Itt élt és alkotott Gyöngyösi István és Faludi Ferenc majd később Dukai Takács Judit a XIX. század első felének neves költőnője. Itt diákoskodott és verekedett a poncichter legényekkel Berzsenyi Dániel. Itt sinylődte katona hónapjait Petőfi és kötött barátságot Pákh Alberttal.

Ez időre esik Kiss János müködése is, aki elsőnek énekli meg Sopron és környéke szépségeit. A későbbiek közül itt volt diák Eötvös Károly és Rákosi Jenő. Ezután Gyóni Géza kora következik. Őt pedig Sárközi György és Konya Lajos követte.

Járom a soha el nem fogyó utcákat, és tovább zizeg bennem a Kónya vers:

"Hüségem kőlépcsődön ül.
Poharazók paprika arca
bólint rám ködfüggöny mögül.
Megvillan a torony sisakja,
köréje boldog csönd kövül."

Öreg este van mire két barátommal kifelé igyekszünk a hétszázadik évét ünneplő városból. A balfi uton elhaladunk a szőllőskertek mellett. Még zöldek a szemek, de a hordók már várják az igéretet, és Sopron a beváltott igéretek városa. A pihenő keresztnél nem ég a mécses. Nekünk kell azt majd meggyujtani.

Vissza se nézek. Minek? Mindig látni fogom.

Tamási Miklós.

SZAKESTÉLY VANCOUVER-ben!
(1978 január 28-án)

Harminc-négyen jelentünk meg VLASZATY Döncinél egy koktélra, melyet csülkös bableves, lángos, finom gyümölcsök és nem utolso sorban magyar boros vacsora követett. Tanáraink közül, WITT Lajos bácsival az élen, ott volt JABLANCZY Sanyi bácsi is, aki nem régen költözött vissza Vancouver-be a hideg keletről és élvezi az itteni nyárias telet. ADAMOVICH Laci bátyánk, CSERJÉSI Tóni, SZIKLAI Oszi és KURUCZ Feri is kivették részüket a szakestély örömeiből.

JÓZSA Laci örökös balek elnökölt az estén, KOZÁK Tóni gyenge segitségével (mert még súgni sem tud rendesen, s ezért az elnökünk néha - néha elakadt). Evés és ivás mellett egy pár nótát is elénekeltünk volna, de mivel a Nótabirón (TAKACS Jóska) kivül csak ketten hoztak Nótás könyvet, a legtöbben csak mormoltak a bajszukba.

RÉTFALVI László balekot választottuk meg az 1978-as Soproni Bál elnökének. Ezentúl a Bálon a fiatalokat bemutatjuk egyenként a közönségnek. Mivel utánpótlásra szükségünk van, megéri, hogy 5 - 10 percet rászánjunk arra, hogy iskolatársaink gyerekeit megismerjük, és hogy a gyerekek is összeismerkedjenek. (Szerk.: Ez a megismerkedés hogyan biztositja az utánpótlást?) A Szakestélyeken a jövőben egy - két 10-15 perces, lehetőleg vetitett képes előadást szándékozunk hallgatni azoktól, akik valami ujról, vagy külföldi érdekességről szeretnének tájékoztatni bennünket. Mivel az idő sok mindent elmosott emlékezetünkből, elhatároztuk, hogy a Kapocs következő kiadásában tabló képeket és még néhany más képet is közlünk majd. VETŐ Laci intézi a képek kivitelezését. Reméljük, hogy mindnyájan segitőkészek lesztek, ha Laci korábbi képeket kér majd tőletek. Az este vidáman telt, sok viccel,élménnyel és(ADAMOVICH szerint) a régebbi szakestélyekről szóló igaz történetekkel. Inni nem ittunk tul-sokat, mivel csak egy KOCSISunk (Tibor) volt és Ő nem volt hajlandó haza-fuvarozni bennünket. A Tóbiást meg már elfelejtettük, azért nem hallatszott Victoria-ig vidám dalunk.

Megemlékezés Kornya Lajos Tanár urról.

Március 20-án lett volna 66 éves a magyar nyelv mestere és tanitója volt egyetemünkön. Bár a dékáni hivatal vezetését is nagy szaktudással látta el, igazi hivatása az oktatás volt. Feleségével, Klári nénivel egyetemben ott született, ahol a legszebb magyart beszélő Arany János: Nagyszalontán. Tanárrá és teológussá Debrecenben képezték. A magyar nyelv szeretetét és szépségeit plántálta diákjai szivébe középiskolai évei alatt is. Sopronba a szakérettségis gimnázium vezetésére nevezték ki, ahonnan Főiskolánk adminisztrációs osztályára került és nyelvészeti szaktudása révén, a nyelvi tanszékhez is. A forradalom után rövid ideig az Európában meginduló magyar középiskola megszervezésén fáradozott, de már 1957 tavaszán Roller dékán ur meghivására csatlakozott a Soproniakhoz Powell River-ben. Keménykezü adminisztrátor volt. Főleg neki köszönhető, hogy a kezdeti nehéz időkben minden simán és rendben ment a U.B.C. magyar erdészeti fakultásán. A pontosság és rendszeretet otthonában is irányitó eszme volt. Sokszor megmosolyogtam szobá-juk falán kifüggesztett napirendet, amit nem csak a család tagjai, de én is, mint vendég szigoruan betartottam. Inkább becsülte a jószándéku parancsuralmat, mint a langyos demokráciát. Akik közelről megismerhették, megszerették, és egy jó barátot, szellemes társalgót, és igazi magyaros vendéglátót ismertek meg benne. Családjára büszke volt és méltán lehetett is. Nagyra becsülte a szellemi qualitást, az egyetemi végzettséget. A legkisebb E betüs: Emese is bekerült már az egyetemre, ami nagyon boldoggá tette. Péter fia matematikából ledoktorált és jelenleg Ann Harbor egyetemen tanit. Levente üzletiadminisztrációból szerzett maszterdegreet és az Arthur Andersen világcég alkalmazottja, és két gyermek apja. Emőke nyelvészetből mászterezett, sőt a PhD is kezében lenne, ha felső hatalmak nem ugy rendelkeztek volna, hogy férjhez menjen és két gyermek boldog mamája legyen. Enikő ment először férjhez, és mint a kis Rébeli-Szabó Laci mamája, most dolgozik mászterdegreején könyvtárosságból. Még nem fejeződött be iskolánk küldetése, mikor Lajos bácsit súlyos agyszélütés érte. Hihetetlen élniakarással és szivóssággal visszaküzdötte magát az életbe és szinte emberfeletti erővel visszaszerezte szellemi épségét is. Ujra kellett megtanulnia irni és olvasni. Lassan regenerálódott emlékezőtehetsége is és visszaidézhette kedvenc iróit és főleg a verseket, amiket százával tudott kivülről. Október táján, ha meglátogattam, Tóth Árpád soraival szokott fogadni, amit én is megtanultam tőle:

"Az égen még nyári fényözön,
De minden bokrot megelőzve,
A kecskerágó már az őszre
Biborsapkásan rákösönt."

Annyira vitte, hogy a Magyar Társaskörben is elvállalt egy irodalmi előadást kedvenc költőiről. A nyelve néha nem engedelmeskedett, de akkor tisztán ömlöttek a csodás sorok ajkáról. Tanárkodni szeretett volna még. Százával irta a kérvényeket, mig végre akkor kapott meghivást, amikor egészsége ismét romlani kezdett. Sorozatos kisebb visszaesések után, február 11-én sulyosabb szivrohammal kórházba került. A speciális osztályon családja csak rövid időre látogathatta meg, de ugy tünt jobban lesz, elbeszélgetett, még humorizált is. Este tizkor ujabb rohamot kapott és talán átvillant agyán kedvenc költőjének, Adynak sora, ami most annyira ráillett:

"Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten."

KIS-TÓTH JÁNCS.
1934-1977.

Fehér lepellel boritotta be a tél Vancouver környékét. Elhalkult a nagyváros zaja, elcsendesült minden. Csendesen gyülekezünk mi is. Egy-egy kézszoritás, halk köszöntő-szó és...gondolatban eggyel többen vagyunk. Az az egy nagy utra indult, ahonnan visszatérés már nincs. Valamikor gyakran utaztunk együtt, karácsonyra, vizsgahónap után, hazafelé somogyországba ahol az utak jegenyesorai szinte tisztelegve vártak bennünket, hogy néhány napra otthon édesanyáink járjanak diákfiaik kedvébe. Régen volt! Azóta huszonegyszer hullottak le a somogyi bükkösök lombjai.

Szolgálatod a Vancouver sziget nyugati partjára rendelt, ahol a Csendes Óceán viharai bőségesen öntözik a tartomány leggazdagabb erdővidékét, de egyben állandó és kiszámithatatlan veszélyt jelentenek a huszadik század repülőgéppel járó-kelő erdőmérnöke számára. A családfentartás, hivatásérzet, boldogulásért való igyekezet diktálják az élet tempót, amelynek során a balesetek sajnos nem ismeretlenek. A repülőszerencsétlenség mely életed mécsesét kioltotta kegyetlen korán jött!

Most a borongós decemberi napon utolsó utadra kisérünk Jancsi, feleségeddel, kisfiaiddal akik, talán nem is egészen értik - mint ahogy mi sem-a búcsú rideg valóságát. Te vagy immár a nyolcadik közülünk, a hajdan együtt uj életet kezdők közül, akik elmentetek az örök hazába, ahonnan egyenlő távolságra suhog a magyar tölgyes és zug a partvidéki fenyőerdő.

Gyászoló szivvel köszöntünk utóljára pajtás,

Üdv az erdésznek

nyugodj békében !

T. J.

A "7 gatyások"-ról Németországban

Örömmel vettem tudomásul a Kapocs uj megjelenését. CZEINER Zsolt barátunk példamutató kezdeményezése egy rövid beszámoló megirására késztetett "7 gatyásokról".
Először persze a megnevezés eredetét kell tisztáznom. Valaha, annak idején, Salzburgban voltak olyanok akik Kanada felé vonzódtak és néhányan olyanok akik nem akarták elhagyni jó öreg Európát. Az utobbiakhoz tartozó "7 gatyások" nemes törzse a kanadai barakba való beköltözés előtt alakult meg. Amint ez a megnevezésből is kitünik itt nem annyira egy a honfoglaló 7 törzzsel, hanem inkább egy gatyá-nak nevezett ruhadarabbal kapcsolatos jelszóról van szó. E lengeszárú tüneményből annak idején oly jó termés volt, hogy minden segélyszerv osztogatta, 7 is jutott belőlük fejenként. Nem csoda tehát a kiscsapat jelszavának a következőképpeni alakulása: "Szükség esetén felhuzzuk a 7 gatyánkat és elindulunk a szélrózsa valamely irányába."
A közvetlen létszükségletből eredő első cél a tető alá kerülés volt, ami Kanadába való jelentkezés következtében egy kanadai barak-ba való költözéssel, átmenetileg,meg is oldódott. Az ösztöndijak megszerzésére és európai továbbtanulásra irányuló főcél eléréséig azonban a jelszó alkalmazására többszörösen is sor került, A kanadai úthoz szükséges oltások elmulasztása és az egyébirányu szándékok bevallása után kitessékeltek bennünket a barakból. Utunk ezután szállodán, ifjuségi otthonon és egy majdnem elhagyatott kastélyon keresztül vezetett Németország Hann-Münden nevü városába, ahol akkor még a göttingeni egyetem erdészeti kara székelt, és várt reánk. Továbbtanulási ösztöndijainkat sikerült még Ausztriában biztositani. A tanulmányaink folytatása előtt persze még a nyelvtanulás cimén szakemberek lettünk különösen a smirgli- és hordógyártás terén (segédmunkási minőségben). A "7 gatyás" megjelölésnek van még egy másik jelentősége is. Mi ugyanis tényleg 7-en voltunk és mind egy szálig gatyások (tehát nőszemély nélkül), Névszerint: Dimitri, Gácsi, Kató, Krämer (Gabi), Nagy, Rácz és Turza..
Hann-Mündenben változott a létszám, mivel megérkezésünkkor két mázlista a Balázs és Rozsnyay személyében már a tetthelyen volt. Mind a kilencen megszereztük a diplomát (a törzs oroszlánrésze 1959-ben). Röviddel azután Krämer Gabi halálának szomorú eseménye, valamint Turza Tibor hazatérése következtében ujra 7-re csökkent a létszám. Ezek, Gácsi Vendel kivételével (aki inkább az ipar felé vonzódott) elvégezték az itt a Diploma után szokásos, Referendarzeit-nek nevezett gyakorlati továbbképzési időt és letették az Államvizsgát.
Idővel a 7-es szám elvesztette úgy gatyában mint egyébként is egykori sulyát. Lassan de biztosan - talán elővigyázatlanság következtében - beszivárogtak bizonyos, feleségeknek nevezett, gyöngéd lények a törzs sorába. Ez a folyamat kezdetben veszélytelennek látszott, hiszen a legjobb akarattal sem lehetett e finomabb ruhadarabokba burkolt személyeket gatyásoknak nevezni. Az utódok szinrelépésével azonban mégis csak bekövetkezett a mindent elsöprő változás, mivel azok között néhány jól megtermett kisgatyás is a porondra lépett.
Ime a törzsgárda névsora foglalkozással (amihez egyénenként különböző, többé-kevésbé göröngyös utakon jutottak el a megnevezettek), szaporulattal stb. együtt:
BALÁZS Árpád: Forstsberrat (Erdőtanácsos): Molkenbrunnenweg 18, D-3510 Hann-Münden. Munkahelye: a Hessen tagallam erdészeti kutató állomásának erdőhydrologiai intézete. Nős, 3 gyermek (1 leány, 2 fiu).

BALÁZS ÁRPÁD

DIMITRI Lyubomir, Dr.: Forstdirektor (Erdőigazgató), Eichenstr. 26, D-3510 Hann.-Münden 13. Munkahelye: a Hessen tagállam erdészeti kutató állomás "productio" intézetének a vezetője. Nős, 2 fiu gyermek.

GÁCSI Vendel: Geothestr. 57, D-7560 Gaggenau. Munkahelye: a Mercedes - Benz cég gaggenaui (erdészeti gépekkel foglalkozó) részlege. Nős, 1 leány gyermek.

KATÓ Ferenc, Prof. Dr.: Akademischer Oberrat (Akadémiai Főtanácsos): Im Kleinen Feld 1, D-3510 Hann.-Münden. Munkahelye: a göttingeni erdészeti kar üzemgazdaságtani tanszéke. Nős.

NAGY József: Forstrat (Erdőtanácsos): Zevenaarstr. 7, D-6290 Weilburg. Munkahelye: weilburgi erdészet.(gépesitési és szakmunkás kiképző központ). Nős, 4 gyermek. (1 leány és 1 fiu az első, valamint 1 leány és 1 fiu a második házasságból).

RÁCZ József, Dr.: Baudirektor (Épitésügyi igazgató): Schedener Weg 8, D- 3510 Hann.-Münden. Munkahelye: a erdészeti szakfőiskola tanára Göttingenben. Nős, 3 gyermek (2 leány 1 fiu).

ROZSNYAY Zoltán, Dr.: Akademischer Oberrat (Akadémiai Főtanácsos):Rommerneck 16, D-3400 Göttingen. (illetve most már állitólag: ?? Hann. - Münden.) Munkahelye: a göttingeni erdészeti kar erdőpolitikai tanszéke. (Ő erdőtörténettel foglalkozik). Nős.

Amint a megadott cimekből kitünik Hann.-Münden máig is egy gócpont maradt. Ha erre vezet utatok nézzetek be. Valaki közülünk mindig csak megtalálható. Szerencsés esetben,(mint például vasárnap délelőtt, egy kiskocsmában ultizás közepette) többen is egy csomóban.

Jó szerencsét ! Üdv az erdésznek:

Kató Ferenc.

PICKNICK! ! P I C K N I C K ! ! PICKNICK !!!

Ez év Augusztus hó utolsó vasárnapján (Aug.27-én) megrendezik a hagyományos?? picknicket a Mac Donald Park-ban. (Chilliwack-tól nyugatra, Yarrow-tól északra terül el ez a park. Aki még mindég nem tudja, hogy hol lesz, keresse meg egy térképen).Remélhetőleg az idén nem fog esni az eső és Józsa balekon kivül mások is megjelennek ezen az összejövetelen.

A KAPOCS a Soproni Öregdiákoké, add lelkesedésedet, fáradságodat, hogy papirra vetett gondolataid elérjék e szerény szócső révén a szerte élő kollégákat és segitse továbbra is valóra váltani a gondolatot, amelyet e kis lap neve mond!!!

KAPOCS - A Soproni Öregdiákok Egyesületének Lapja.

11. évfolyam száma. 1978 március hó.

Szerkesztette: Viszlai János; 2925 Queenston St. VICTORIA B C CANADA V8R 4P4.